РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести разширен състав)

16 юни 2011 година *

По дело T-194/06,

SNIA SpA, установено в Милано (Италия), за което се явяват адв. A. Santa Maria, адв. C. Biscaretti di Ruffia и адв. E. Gambaro, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която първоначално се явяват г-н V. Di Bucci и г-н F. Amato, впоследствие г-н Di Bucci и г-н V. Bottka, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на Решение C (2006) 1766 окончателен на Комисията от 3 май 2006 година относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/F/38.620 — Водороден пероксид и перборат), доколкото се отнася до жалбоподателя,

* Език на производството: италиански.

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав),

състоящ се от: г-н V. Vadapalas, изпълняващ функцията на председател (докладчик), г-н A. Dittrich и г-н L. Truchot, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19 май 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на спора

1 Жалбоподателят SNIA SpA е дружество по италианското право. Към момента на настъпване на фактите то е основен акционер, с акционерно участие 53 %—59 %, на Caffaro SpA (наричано по-нататък „ex-Caffaro“), което от своя страна е контролирало 100 % от капитала на дружеството Industrie Chimiche Caffaro SpA (известно по-късно като Caffaro SpA и впоследствие като Caffaro Srl, наричано по-нататък „Caffaro“). До 1999 г. последното дружество предлага на пазара натриев перборат (наричан по-нататък „НПБ“). През 2000 г. ex-Caffaro се слива с жалбоподателя, който поема контрола на 100 % от капитала на Caffaro.

2 През ноември 2002 г. Degussa AG уведомява Комисията на Европейските общности за наличието на картел на пазарите на водороден пероксид (наричан по-нататък „ВП“) и НПБ и иска прилагането на Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3).

3 Degussa предоставя фактически доказателства на Комисията, въз основа на които тя е в състояние да извърши на 25 и 26 март 2003 г. проверки в помещенията на определени предприятия.

4 На 26 януари 2005 г. Комисията изпраща изложение на възраженията на жалбоподателя и на другите засегнати предприятия, на което жалбоподателят отговаря на 25 март 2005 г.

5 След изслушването на засегнатите предприятия Комисията приема Решение C (2006) 1766 окончателен от 3 май 2006 година относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa, Edison SpA, FMC Corp., FMC Foret SA, Kemira Oyj, Air liquide SA, Chemoxal SA, жалбоподателя, Caffaro, Solvay SA, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA и Arkema SA (преписка COMP/F/38.620 — Водороден пероксид и перборат) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), резюме на което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* от 13 декември 2006 г. (ОВ L 353, стр. 54). То е съобщено на жалбоподателя с писмо от 8 май 2006 г.

Обжалваното решение

6 В обжалваното решение Комисията посочва, че неговите адресати са участвали в извършването на едно-единствено и продължавано нарушение на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП) във връзка с ВП и продукта надолу по веригата — НПБ (съображение 2 от обжалваното решение).

7 Установеното нарушение се състои главно в обмен между конкурентите на важна от търговска гледна точка и поверителна информация за пазарите и предприятията, в ограничаване и контрол на производството и на неговия потенциален и реален капацитет, в подялба на пазарни дялове и клиенти, както и в определяне и надзор за спазването на целеви цени.

8 Жалбоподателят е подведен под отговорност за нарушението „солидарно“ с Caffaro (съображения 407—412 от обжалваното решение).

9 Член 1, буква к) от обжалваното решение предвижда, че жалбоподателят е нарушил член 81, параграф 1 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП, като е участвал в съответното нарушение от 29 май 1997 г. до 13 декември 1998 г.

10 В член 2, буква ж) от обжалваното решение Комисията налага на жалбоподателя, „солидарно“ с Caffaro, глоба в размер на 1,078 милиона евро.

Производство и искания на страните

11 На 18 юли 2006 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

12 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в шести състав и след изслушване на страните настоящото дело е разпределено на шести разширен състав.

13 Тъй като един от членовете на състава е възпрепятстван да заседава, съгласно член 32, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд председателят на Общия съд определя друг съдия за попълване на състава.

14 По доклад на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 19 май 2010 г.

15 Съгласно член 32 от Процедурния правилник, тъй като член на състава е възпрепятстван да участва в разискванията, най-младшият съдия по смисъла на член 6 от Процедурния правилник не участва в разискванията на Общия съд и те се провеждат от тримата съдии, подписали настоящото решение.

16 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение, доколкото той е включен сред неговите адресати и му е наложена глоба солидарно с Caffaro,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

Доводи на страните

18 Жалбоподателят твърди, че като е приела, че той е солидарно отговорен за неправомерното поведение на Caffaro, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката, изопачила е фактите и не е изпълнила задължението си за мотивиране.

19 На първо място, Комисията не доказала, че жалбоподателят е упражнявал решаващо влияние върху Caffaro.

20 Жалбоподателят твърди, че е считан за солидарно отговорен за нарушението, поради обстоятелството че е основен акционер на ex-Caffaro с акционерно участие 53 %—59 % в капитала на последното и че в резултат на това упражнявал „непряк“ контрол върху Caffaro. Този контрол обаче, произтичащ от връзките между трите дружества, не бил достатъчен, за да носи жалбоподателят отговорност за нарушението.

21 При липсата на отношение на пълен контрол между засегнатите дружества Комисията не можела да предположи, че жалбоподателят е упражнявал решаващо влияние върху поведението на Caffaro. По-конкретно обстоятелството, че жалбоподателят е одобрил плана за действие, довел до оттеглянето на Caffaro от пазара на НПБ (съображение 411 от обжалваното решение), не доказвало, че той е упражнявал решаващо влияние върху това дружество.

22 На второ място, Комисията не доказала, че ex-Caffaro е упражнявало решаващо влияние върху Caffaro.

23 Самото притежаване на 100 % от капитала на дадено дъщерно дружество не било достатъчно, за да се установи отговорността на дружеството майка, и в настоящия случай Комисията не представила допълнителни данни, доказващи действителното упражняване на решаващо влияние.

24 На трето място, Комисията се основала неправилно на обстоятелството, че жалбоподателят е придобил ex-Caffaro.

25 Според жалбоподателя Комисията не била в състояние да докаже наличието на упражнявано от него върху Caffaro влияние и в резултат на това между изложението на възраженията и обжалваното решение променила подхода си, като се позовала на нова теза, основана на сливането на ex-Caffaro и на жалбоподателя. От една страна обаче, това сливане се осъществило след оттеглянето на Caffaro от пазара на НПБ. От друга страна, Комисията не доказала, че ex-Caffaro е упражнявало решаващо влияние върху Caffaro.

26 Подходът на Комисията не зачитал съдебната практика в областта на прехвърлянето на предприятие. Предприятието, което е правоприемник на ex-Caffaro, било Caffaro — дружество, което продължавало своята дейност в химическия сектор. Активите, свързани с производството на НПБ, били прехвърлени на Solvay през 1999 г. Следователно материалните ресурси, които са спомогнали за извършването на нарушението, на практика изчезнали преди въпросното сливане. Нито един ръководител или член на Съвета на директорите на Caffaro или на ex-Caffaro не станал служител на жалбоподателя след сливането.

27 С оглед на тези обстоятелства не съществувала никаква икономическа и функционална приемственост между ex-Caffaro и жалбоподателя, а най-много би могла да съществувала такава между ex-Caffaro и Caffaro. Този извод бил потвърден от практиката на Комисията по вземане на решения.

28 Освен това Комисията не изложила достатъчно мотиви за решението си да вмени на жалбоподателя отговорността за нарушението.

29 В писмената реплика жалбоподателят твърди, че от следвания от Комисията в хода на разследването подход, потвърден в обжалваното решение, е видно, че разглежданото вменяване на отговорност е основано на решаващото влияние, което той упражнявал върху Caffaro.

30 От съображение 411 от обжалваното решение било видно, че жалбоподателят бил приет за отговорен въз основа на връзките му с Caffaro, по-конкретно връзките, съществуващи между последното и жалбоподателя с оглед на ръководния персонал и влиянието на жалбоподателя върху процеса на вземане на решения на Caffaro.

31 В точка 350 от изложението на възраженията Комисията посочила мажоритарното участие на жалбоподателя в капитала на ex-Caffaro към момента на извършване на нарушението, както и наличието на зависимост на Caffaro от жалбоподателя в процеса на вземане на решения на първото дружество, и заключила, че жалбоподателят упражнявал решаващо влияние върху поведението на „своето дъщерно дружество Caffaro“. В обжалваното решение Комисията разгледала и отхвърлила изтъкнатите от жалбоподателя в отговор на изложението на възраженията доводи, изведени главно от липсата на решаващо влияние от негова страна върху Caffaro.

32 Според жалбоподателя Комисията не можела да твърди, че в обжалваното решение тя само възпроизвежда някои от данните, съдържащи се в изложението на възраженията, или дори, че само някои от посочените в съображение 411 от обжалваното решение данни били релевантни, за да се приеме отговорността на жалбоподателя. Фактът, че в изложението на възраженията Комисията изброява редица твърдения за нарушения, като си запазва възможността да установи кои от тях трябва да се считат за решаващи, след оспорване на засегнатите предприятия, противоречал на правото на защита на последните.

33 Фактът, че Комисията променила своя подход след изпращането на изложението на възраженията, обосновавал отмяната на обжалваното решение. Освен това обжалваното решение трябвало да бъде отменено поради неговия „нелогичен характер“ и липсата му на мотиви.

34 Единствените обстоятелства, взети предвид на етапа на изложението на възраженията (точка 350 от изложението на възраженията), били контролът от ex-Caffaro на 100 % от капитала на Caffaro, мажоритарното участие на жалбоподателя в капитала на ex-Caffaro и влиянието на жалбоподателя в процеса по вземане на решения на Caffaro. Позоваването на въпросното сливане в точка 349 от изложението на възраженията било направено в рамките на „обикновено излагане на фактите", което нямало нищо общо с правната преценка относно вменимостта на нарушението. Това позоваване било толкова „общо и далечно" по отношение на правните съображения, че не позволило на жалбоподателя да си даде сметка за необходимостта да отговори на този въпрос.

35 Комисията за първи път в обжалваното решение твърдяла, че отговорността на жалбоподателя за нарушението произтичала от сливането му с ex-Caffaro. Поради това несъответствие между изложението на възраженията и обжалваното решение жалбоподателят не е могъл да изложи становището си по отношение на разглежданото твърдение за нарушение, което водело да нарушение на правото му на защита, както и до нарушение на член 27 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, глава 1, стр. 167).

36 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

37 В самото начало следва да се напомнят съображенията, поради които Комисията е констатирала отговорността на жалбоподателя.

38 В съображения 370—379 от обжалваното решение, като се позовава на съдебната практика на Съюза, Комисията е обобщила принципите, които възнамерява да приложи, за да установи отговорните за нарушението дружества.

39 От една страна, тя напомня, че дружество майка може да се счита за отговорно за незаконното поведение на дъщерно дружество, доколкото последното не е определяло по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а е прилагало главно указанията, които му е дало дружеството майка. Тя е уточнила, че може да се предположи по същество, че дъщерно дружество, на което 100 % от капитала е контролиран от дружеството майка, прилага главно дадените от последното указания и че дружеството майка може да обори презумпцията, като представи доказателства за обратното (съображение 374 от обжалваното решение).

40 От друга страна, като се позовава a contrario на приетите от Съда съображения в Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия (C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точки 78 и 79), Комисията посочва, че когато първоначално отговорният за нарушението правен субект престане да съществува и загуби юридическата си правосубектност, тъй като е чисто и просто придобит от друг правен субект, тогава последният трябва да се счита за отговорен за извършеното от придобития субект нарушение (съображение 378 от обжалваното решение).

41 Относно отговорността на жалбоподателя, на първо място, Комисията е посочила, че той е контролирал „дъщерното си дружество [ex-Caffaro] през целия период на нарушението, а посредством [ex-Caffaro] е контролирал също [Caffaro] към момента, в който последното възстановява дейностите в областта на НПБ“ (съображение 408 от обжалваното решение). В същото съображение от обжалваното решение тя установява наличието на определени връзки, що се отнася до капитала, както и лични връзки между трите засегнати дружества.

42 По-нататък Комисията напомня, че през лятото на 1999 г. Caffaro се е оттеглило от пазара на НПБ и че през 2000 г. жалбоподателят придобил ex-Caffaro (съображение 409 от обжалваното решение).

43 В съображение 410 от обжалваното решение Комисията е изложила доводите, с които жалбоподателят е оспорил солидарната си отговорност и които са изведени по-специално от обстоятелството, че контролът, който той е упражнявал върху ex-Caffaro към момента на извършване на нарушението, бил само 53 %—59 %, което не било достатъчно, за да се приеме, че той е отговорен.

44 Накрая в съображение 411 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„[…] [П]ротивно на твърдяното от [жалбоподателя], неговата отговорност не произтича от това участие от 53 %—59 % в капитала на [ex-Caffaro] през периода на нарушението, а от [н]еговото сливане […] с [ex-Caffaro], което като дружество майка притежава 100 % от [Caffaro] — субектът, който пряко е участвал в нарушението. Следователно въпросът за контрола между [жалбоподателя] и [ex-Caffaro] не е разглежданият в това отношение въпрос. Това, което следва да се анализира тук, е отношението на контрол между субекта SNIA[-]Caffaro (преименуван на SNIA след сливането) и дъщерното дружество [Caffaro …]. Предвид участието от 100 %, което към момента на извършване на нарушението свързва [ex-Caffaro] (понастоящем слято с [жалбоподателя]) и [Caffaro], както и доказателството за [неговото] отношение на зависимост […], що се отнася до процеса му на вземане на решения, спрямо [жалбоподателя], и съществуващите между субектите връзки с оглед на управлението на персонала, Комисията счита, че [ex-Caffaro] е упражнявало решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество, и че изтъкнатите от [жалбоподателя …] обстоятелства не могат да оборят нейната презумпция, формулирана в изложението на възраженията“.

45 Следва да се посочи, че макар жалбоподателят да формулира в жалбата три различни оплаквания, които по същество се отнасят до твърдяната липса на релевантни връзки между трите засегнати дружества, при все това от неговите доводи, както и от формулираното от него в хода на съдебното заседание становище, е видно, че в действителност той се позовава на три правни основания, изведени, първо, от грешка при прилагане на правото и при преценката, за които се твърди, че опорочават констатацията за неговата солидарна отговорност, второ, от липсата на съгласуваност между изложението на възраженията и мотивите на обжалваното решение, и трето, от неизпълнение на задължението за мотивиране.

По твърдението за грешка при прилагане на правото и при преценката

46 Жалбоподателят се позовава на грешка при вменяването на отговорността за разглежданото нарушение, като твърди, че Комисията не е доказала, първо, че ex-Caffaro е упражнявало решаващо влияние върху Caffaro, второ, че той е упражнявал такова влияние върху Caffaro, и трето, че сливането между самия него и ex-Caffaro е релевантно.

47 Следва да се отбележи, че от горепосочените мотиви на обжалваното решение, и по-специално от съображение 411 (вж. точка 44 по-горе), е видно, че констатацията за отговорността на жалбоподателя за нарушението почива на обстоятелството, че той е придобил ex-Caffaro — дружество, което към момента на настъпване на фактите е контролирало 100 % от капитала на Caffaro, което пък е прекият участник в картела.

48 Този довод не противоречи на обстоятелството, че в съображения 408 и 411 от обжалваното решение Комисията е посочила и някои косвени доказателства за съществуващите връзки между засегнатите дружества към момента на извършване на нарушението, по-специално „отношението на зависимост на Caffaro, що се отнася до процеса му на вземане на решения, спрямо [жалбоподателя], и съществуващите между субектите връзки с оглед на управлението на персонала“. Всъщност допълнителният характер на тези косвени доказателства следва ясно от съображение 411 от обжалваното решение, в което се посочва, че „въпросът

за контрола между [жалбоподателя] и по-ранното предприятие [ex-Caffaro] не [се] […] разглежда […]“.

49 В това отношение, що се отнася, на първо място, до доводите на жалбоподателя относно връзката между ex-Caffaro и Caffaro, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика в особения случай, когато дружество майка притежава 100 % от капитала на своето дъщерно дружество, което е участвало в неправомерни действия, съществува обикновена презумпция, според която посоченото дружество майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество.

50 При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество се притежава от неговото дружество майка, за да се презумира, че последното упражнява решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. Впоследствие Комисията ще бъде в състояние да счита дружеството майка за солидарно отговорно за плащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, което трябва да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара (вж. Решение на Съда от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237, точки 60 и 61 и цитираната съдебна практика).

51 Следователно предвид тази съдебна практика в настоящия случай Комисията е могла да приеме, че ex-Caffaro упражнява решаващо влияние върху Caffaro въз основа на презумпция, произтичаща от отношението на пълен контрол между тези две дружества.

52 Поради това трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че Комисията не може да се основе на обикновена презумпция, а е длъжна да посочи конкретни косвени доказателства за наличието на влияние. Всъщност, за да обори разглежданата презумпция, жалбоподателят е този, който следва да представи достатъчно доказателства, които могат да установят, че Caffaro е действало самостоятелно на пазара по отношение на неговото дружество майка — ex-Caffaro.

53 Жалбоподателят обаче не е представил никакво доказателство в този смисъл в хода на административното производство, нито впрочем пред Общия съд, като, от една страна, той само оспорва законността на разглежданата презумпция, и от друга страна, се позовава на липсата на релевантни връзки между него и Caffaro. Следователно уместно е да се приеме, че въз основа на необорената презумпция Комисията е могла да констатира, че към момента на извършване на нарушението ex-Caffaro е упражнявало решаващо влияние върху Caffaro, като следователно тези две дружества са съставлявали един стопански субект, отговорен за нарушението.

54 На второ място, що се отнася до връзката между разглеждания стопански субект и жалбоподателя, от съображение 411 от обжалваното решение е видно, че констатацията за солидарната отговорност на жалбоподателя почива на обстоятелството, че той е придобил ex-Caffaro — дружество, което е упражнявало решаващо влияние върху Caffaro, а не на решаващото влияние, което жалбоподателят е могъл да упражнява върху Caffaro към момента на извършване на нарушението.

55 Следователно трябва да се отхвърлят като неотносими доводите на жалбоподателя, че Комисията не е доказала упражняваното от него решаващо влияние върху Caffaro.

56 На трето място, що се отнася до доводите на жалбоподателя, че разглежданото сливане не представлява обстоятелство, което може да доведе до отговорността му за нарушението и че във всеки случай той не е икономически правоприемник на ex-Caffaro, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика, когато даден субект, извършил нарушение на правилата на конкуренцията, претърпява правна или организационна промяна, от тази промяна не следва по необходимост възникването на ново предприятие, освободено от отговорност за нарушението, ако от икономическа гледна точка двата субекта са идентични (вж. Решение на Съда от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Сборник, стр. I-10893, точка 42 и цитираната съдебна практика).

57 Всъщност за целите на ефективното прилагане на правилата за конкуренция може да се окаже необходимо да се вмени отговорността на новото лице, което стопанисва предприятието, осъществило нарушението, в случай че то действително може да се счита за правоприемник на лицето, което първоначално е стопанисвало предприятието (Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Hoechst/Комисия, T-161/05, Сборник, стр. II-3555, точка 51).

58 Този т.нар. критерий „за икономическата приемственост“ се прилага при особени обстоятелства, като по-специално в случай че юридическото лице, отговорно за стопанисването на предприятието, е престанало да съществува като правен субект след извършването на нарушението (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 145) или в случай на вътрешно преструктуриране на група, предвид структурните връзки между лицето, което първоначално е стопанисвало предприятието, и новото лице, което стопанисва предприятието, когато лицето, което първоначално е стопанисвало предприятието, не преустановява непременно своето съществуване като правен субект, но не извършва вече значителна икономическа дейност на съответния пазар (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 359).

59 Противно на твърдяното от жалбоподателя обаче, такива особени обстоятелства са налице в настоящия случай.

60 Всъщност, както е видно от точка 53 по-горе, разглежданото нарушение е извършено от субекта, съставен към момента на настъпване на фактите от дружествата Caffaro и ex-Caffaro, като последното е престанало да съществува като правен субект след извършването на нарушението поради сливането си с жалбоподателя.

61 В това отношение жалбоподателят не може да се позовава основателно на обстоятелството, че въпреки сливането си с ex-Caffaro в действителност той не е придобил материалните и човешките ресурси, спомогнали за извършването на нарушението.

62 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика, когато въпросното предприятие престане да съществува, поради това че е придобито от приобретател, последният поема неговите активи и пасиви, включително отговорността му за нарушение на правото на Съюза. В тази хипотеза отговорността за извършеното от придобитото предприятие нарушение може да бъде вменена на приобретателя (вж. Решение на Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02—T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точка 326 и цитираната съдебна практика).

63 В това отношение е без значение, че дъщерното дружество, което е участвало в нарушението — Caffaro, продължава да съществува като правен субект. Всъщност, тъй като става въпрос за едно от двете юридически лица, отговорни за стопанисването на въпросния стопански субект, възможността да се наложи санкция на дъщерното дружество е без значение за вменяването на отговорността за нарушението на неговото дружество майка — ex-Caffaro и вследствие на това на жалбоподателя.

64 Освен това тези съображения се подкрепят от обстоятелството, че сливането на ex-Caffaro с жалбоподателя е осъществено в рамките на група от дружества, която вече е съществувала към момента на извършване на нарушението.

65 Всъщност, както е видно от изложените в съображения 408 и 411 от обжалваното решение факти, които не са оспорени от жалбоподателя, към момента на извършване на нарушението той не само е бил основният акционер на ex-Caffaro с акционерно участие 53 %—59 %, но е назначавал и всички членове на Съвета на директорите на последното, един от които бил също член на неговия съвет на директорите. Освен това съществува косвено доказателство за участието на жалбоподателя в процеса по вземане на решения на ex-Caffaro и Caffaro, произтичащо от обстоятелството, че решението на последното за оттегляне от пазара на НПБ е приложено към протокола от събранието на ръководството на жалбоподателя на 19 януари 1999 г. (съображение 411 от обжалваното решение).

66 Предвид тези обстоятелства осъщественото след извършването на нарушението сливане между засегнатите дружества се вписва във вътрешно преструктуриране в рамките на група от дружества, свързани със структурна връзка, която потвърждава съществуването на икономическа приемственост между ex-Caffaro и жалбоподателя (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 58 по-горе, точки 344 и 359).

67 Освен това тези съображения разграничават настоящия случай от случаите, по които са постановени съответно Решение 85/74/ЕИО на Комисията от 23 ноември 1984 година относно производство по член [81 ЕО] (преписка IV/30.907 — Пероксиди) (ОВ L 35, 1985 г., стр. 1), Решение 86/398/ЕИО на Комисията от 23 април 1986 година относно производство по член [81 ЕО] (преписка IV/31.149 — Полипропилен) (ОВ L 230, стр. 1) и Решение 89/191/ЕИО на Комисията от 21 декември 1988 година относно производство по член [81 ЕО] (преписка IV/31.866, полиетилен с ниска плътност (LDPE) (ОВ L 74, 1989 г., стр. 21). Всъщност тези решения, на които се позовава жалбоподателят, се отнасят до прехвърляне на засегнатите от нарушението дейности между групи от предприятия, които нямат структурни връзки помежду си и поради тази причина не разкриват в това отношение сходство с настоящия случай.

68 С оглед на гореизложеното, съгласно напомнената в точки 56—58 по-горе съдебна практика, Комисията правилно е вменила на жалбоподателя — като новото лице, което стопанисва разглеждания стопански субект — солидарната отговорност за нарушението, извършено от състоящия се от дружествата Caffaro и ex-Caffaro субект, тъй като ex-Caffaro е придобито от жалбоподателя след извършване на нарушението. Впрочем този извод се подкрепя от обстоятелството, че разглежданото сливане се вписва във вътрешно преструктуриране на групата.

69 Следователно настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По твърдяната липса на съгласуваност между изложението на възраженията и обжалваното решение

70 Жалбоподателят по същество твърди, че обстоятелството, поради което Комисията е приела неговата отговорност за нарушението, а именно сливането му с ex-Caffaro, не е било в достатъчна степен изтъкнато в изложението на възраженията.

71 Той по-специално твърди, че като се основава в обжалваното решение на въпросното сливане, Комисията е променила посочените в изложението на възраженията съображения, които били основани на наличието на решаващо влияние, упражнявано от него върху поведението на „неговото дъщерно дружество Caffaro“ (точка 350 от изложението на възраженията). Тази липса на съгласуваност между изложението на възраженията и обжалваното решение представлява според жалбоподателя нарушение на член 27 от Регламент № 1/2003, както и на правото му на защита.

72 Комисията оспорва допустимостта на настоящите доводи, като твърди, че те представляват ново правно основание, въведено за първи път на етапа на писмената реплика.

73 Следва да се напомни, че съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Все пак основание, което представлява допълнение към основание, което е изложено преди това пряко или имплицитно в исковата молба или жалбата и което е в тясна връзка с него, трябва да се обяви за допустимо (вж. Решение на Общия съд от 19 септември 2000 г. по дело Dürbeck/Комисия, T-252/97, Recueil, стр. II-3031, точка 39 и цитираната съдебна практика).

74 В настоящия случай жалбоподателят твърди в жалбата, че Комисията е „променила своите правни мотиви, що се отнася до отношението между [него] и Caffaro, в сравнение с изложението на възраженията и се е основала на нова теза, изведена [...] от [прилагането на презумпцията за решаващото влияние]“, както и на обстоятелството, че „[н]еговата отговорност [...] произтича повече от сливането [му] с [ex Caffaro], отколкото от фактическото [му] участие [...] в нарушението“.

75 Следва да се приеме, че с горепосоченото жалбоподателят е изложил в жалбата доводи, изведени от твърдяната липса на съгласуваност между изложението на възраженията и обжалваното решение. Освен това самата Комисия е отговорила на тези доводи в писмената си защита, като е отбелязала по-специално, че в изложението на възраженията са посочени всички релевантни факти, както и приложените впоследствие в обжалваното решение правни принципи.

76 При тези условия изложените от жалбоподателя в писмената реплика доводи, изведени от нарушението на член 27 от Регламент № 1/2003, както и на правото му на защита, в резултат на твърдяната въпросна липса на съгласуване, трябва да се разглеждат като обикновено допълнение към изложено имплицитно в жалбата правно основание.

77 Следователно настоящото правно основание трябва да се счита за допустимо.

78 По същество следва да се напомни, че съгласно член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003, преди да вземе решение, Комисията предоставя на засегнатите предприятия възможност да бъдат изслушани по въпросите, по които тя е предявила възражения. Тя основава своите решения само на онези предявени възражения, по които засегнатите страни са имали възможност да изразят становище.

79 Посочената в тази разпоредба процесуална гаранция прилага принципа на спазване на правото на защита, който изисква по-специално изложението на възраженията, отправено от Комисията до предприятие, на което тя възнамерява да наложи санкция за нарушение на правилата на конкуренция, да съдържа съществените обстоятелства, установени по отношение на това предприятие, като фактите, в които то се упреква, дадената им правна квалификация и доказателствата, на които се основава Комисията, за да получи предприятието възможност да изложи надлежно доводите си в рамките на започнатото срещу него административно производство (вж. в този смисъл Решение от 15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия, 41/69, Recueil стр. 661, точка 26 и Решение от 3 септември 2009 г. по дело Papierfabrik August Koehler и др./Комисия, C-322/07 P, C-327/07 P и C-338/07 P, Сборник, стр. I-7191, точка 36).

80 При все това правната квалификация на възприетите в изложението на възраженията факти по дефиниция може да бъде само предварителна и последващото решение на Комисията не може да бъде отменено само поради това че крайните изводи от тези факти не отговарят точно на тази междинна квалификация. Всъщност Комисията трябва да изслуша адресатите на дадено изложение на възраженията и евентуално, за да спази правото им на защита, да вземе предвид тяхното становище в отговор на изложените възражения, като промени анализа си (Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия, T-44/00, Recueil, стр. II-2223, точка 100 и Решение от 8 юли 2008 г. по дело Lafarge/Комисия, T-54/03, непубликувано в Сборника, точка 97).

81 Решение, основано на съществени обстоятелства, за които засегнатото предприятие не е било в състояние да осигури своята защита, трябва да бъде отменено, независимо от факта дали отговорността на предприятието може да бъде приета с оглед на другите обстоятелства (вж. в този смисъл Решение по дело Papierfabrik August Koehler и др./Комисия, точка 79 по-горе, точки 43 и 44).

82 В настоящия случай следва да се отбележи, че в точки 326—328 от изложението на възраженията Комисията е посочила правните принципи и съдебната практика, съгласно които, когато юридическото лице, извършило нарушението, престане да съществува като правен субект, отговорността му може да бъде прехвърлена на неговия правоприемник, като се позовава по-специално на хипотезата, при която отговорното за нарушението дружество е придобито от друго дружество.

83 Освен това в рамките на преценката си относно отговорността на жалбоподателя в точка 349 от изложението на възраженията Комисията посочва по-специално, че „както е обяснено по-горе през 2000 г. [ex-]Caffaro се слива с [жалбоподателя] и [Industrie Chimiche Caffaro] променя търговското си наименование на Caffaro“.

84 Следва да се приеме, че посочването на тези обстоятелства в изложението на възраженията позволява на жалбоподателя да осъзнае значението на разглежданото сливане във връзка с неговата отговорност и така да разбере съдържанието на приетото от Комисията твърдение за нарушение.

85 Този извод не се опровергава от факта, че макар да се позовава на разглежданото сливане в точка 349 от изложението на възраженията, Комисията не е включила това обстоятелство по точно същия начин в правната квалификация на поведението на жалбоподателя с оглед на посочените в точки 326—328 от същото изложение на възраженията принципи.

86 По-конкретно следва да се отбележи, че въпреки направеното в съображение 349 от изложението на възраженията позоваване на посоченото сливане Комисията отбелязва в следващото съображение, че презумира упражняването на решаващо влияние от страна на жалбоподателя върху поведението на „неговото дъщерно дружество Caffaro“ предвид съществуващите към момента на извършване на нарушението връзки между засегнатите предприятия.

87 При все това, както е видно от посочената в точки 79 и 80 по–горе съдебна практика, приетата в изложението на възраженията правна квалификация на фактите е само предварителна. Като с право уточнява тази квалификация в окончателното си решение, Комисията трябва да може да отдаде по-голямо значение на обстоятелствата, които преди това са разглеждани като второстепенни, при условие обаче че приема само факти, по които заинтересуваните лица са имали възможност да представят обяснения, и че в хода на административното производство е посочила необходимите на защитата обстоятелства (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Bot към Решение по дело Papierfabrik August Koehler и др./Комисия, точка 79 по-горе, Сборник, стр. I-7196, точка 93).

88 В настоящия случай обаче, доколкото правните принципи и разглежданите фактически обстоятелства са посочени в изложението на възраженията, фактът, че Комисията не е изяснила точната квалификация на едно от тези фактически обстоятелства, не може да възпрепятства жалбоподателя да се защитава надлежно.

89 Този извод се потвърждава от следващия от преписката факт, че жалбоподателят е посочил както в отговора си на изложението на възраженията, така и в хода на съдебното заседание, конкретни доводи относно последиците от разглежданото сливане за неговата отговорност за нарушението.

90 От това следва, че изложението на възраженията е позволило на жалбоподателя да прецени релевантността на сливането си с ex-Caffaro в рамките на твърдението за нарушение, изведено от солидарната му отговорност за нарушението, и да изложи становището си по това обстоятелство.

91 С оглед на тези съображения следва да се приеме, че в изложението на възраженията липсва порок, който може да засегне възможността за защита на жалбоподателя.

92 Следователно настоящото правно основание не може да бъде прието.

По твърдяното неизпълнение на задължението за мотивиране

93 Жалбоподателят се позовава на непълнота на мотивите на обжалваното решение във връзка със солидарната му отговорност за нарушението, както и на противоречивия им характер.

94 От постоянната съдебна практика е видно, че изискванията от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика).

95 В настоящия случай, както е видно от точки 37—44 по-горе, в обжалваното решение Комисията е изложила както правните принципи, така и фактическите съображения, на които се основава констатацията за отговорността на жалбоподателя.

96 По-конкретно, от една страна, от съображение 411 от обжалваното решение е видно, че Комисията е установила упражняването на решаващо влияние от страна на ex-Caffaro върху Caffaro, по-специално предвид отношението на пълен контрол, което свързва тези дружества към момента на извършване на нарушението, създавайки презумпция, която не е оборена от жалбоподателя.

97 От друга страна, от същото съображение следва, че Комисията е приела отговорността на жалбоподателя в качеството му на придобиващо дружество предвид сливането му с ex-Caffaro, което е било дружество майка на Caffaro — пряко участващото в картела дружество.

98 Следващият от тези съображения извод по никакъв начин не противоречи на другите посочени от Комисията обстоятелства, а именно факта, че към момента на извършване на нарушението жалбоподателят е бил основният акционер на ex-Caffaro и че между засегнатите дружества са съществували определени лични връзки (съображение 408 от обжалваното решение), както и косвените доказателства, че жалбоподателят е участвал в процеса на вземане на решения на Caffaro (съображение 411 от обжалваното решение). Всъщност тези други обстоятелства потвърждават съществуването на икономическа приемственост между ex-Caffaro и жалбоподателя, като свидетелстват за факта, че разглежданото сливане се е осъществило в рамките на група от дружества, свързани със структурна връзка, която вече е съществувала към момента на извършване на нарушението (вж. точки 64—66 по-горе).

99 Следователно трябва да се посочи, че не съществува противоречието на мотивите, на което се позовава жалбоподателят и което е изведено от факта, че Комисията е констатирала, че той е контролирал дъщерното си дружество през целия период на нарушението (съображение 408 от обжалваното решение), преди да посочи, че същото това обстоятелство „не се разглежда“ (съображение 411 от обжалваното решение). Всъщност от съображение 411 от обжалваното решение е видно, че упражняваният от жалбоподателя контрол върху неговото дъщерно дружество към момента на извършване на нарушението не е основанието за констатацията за неговата отговорност — която почива на качеството му на придобиващо дружество — а се вмества в съответните съображения единствено като косвено доказателство за факта, че разглежданото сливане се е осъществило в рамките на съществуваща преди това група от дружества.

100 Освен това жалбоподателят неправилно твърди, че от обжалваното решение е видно, че Комисията искала да запази тезата, посочена в изложението на възраженията, съгласно която неговата отговорност следвала в достатъчна от правна гледна точка степен от влиянието, което той е упражнявал върху Caffaro и ex-Caffaro към момента на извършване на нарушението.

101 Жалбоподателят извежда това заключение от обстоятелството, че в съображения 410 и 411 от обжалваното решение Комисията е разгледала доводите, с които той се опитва да докаже, че не е упражнявал влияние върху Caffaro. Именно в отговор на въпросните доводи обаче Комисията е посочила, че „противно на

твърдяното от [жалбоподателя], неговата отговорност не произтича от участието [му] в капитала на Caffaro […], а от сливането [на жалбоподателя] с [ex-Caffaro], което е дружество майка на 100 % от[Caffaro]“ (съображение 411 от обжалваното решение).

102 Накрая жалбоподателят критикува Комисията за „опита ѝ да раздели мотивите на няколко елемента, привилегировайки само някои“, като твърди, че дори съображение 411 от обжалваното решение да се счита за „конгломерат от различни обстоятелства“, Комисията „не може да се стреми a posteriori да предостави решаваща стойност само на някои от тях“ (точка 42 от писмената реплика).

103 С тези упреци обаче жалбоподателят не взема предвид обстоятелството, че освен основните съображения изложеното в обжалваното решение може да съдържа косвени доказателства, които да подкрепят тези съображения.

104 Всъщност, тъй като от всички разглеждани мотиви е видно, че жалбоподателят е счетен за солидарно отговорен в качеството му на дружество, придобило едно от дружествата, отговорни за стопанисването на извършилия нарушението субект, описанието на връзките, съществували между засегнатите дружества към момента на извършване на нарушението, може само да подкрепи този извод като свидетелство за факта, че разглежданото сливане се е осъществило в рамките на група от свързани със структурна връзка дружества.

105 Предвид всички тези съображения следва да се отхвърли правното основание, изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране, и следователно настоящата жалба в нейната цялост.

По съдебните разноски

106 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда SNIA SpA да заплати съдебните разноски.

Vadapalas Dittrich Truchot

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 юни 2011 година.

Подписи